



NINCS FÉNY

NINCS KAPCSOLAT

NINCS HOVA MENEKÜLNI

MELISSA GREY

THE BURIED

AZ ELTEMETETT

Dream
válogatás

Tíz évvel ezelőtt iszonyatos katasztrófa sújtott le Indigo Falls elszigetelt városára. A borzalmas események a föld alá kényszerítették a város lakóit egy olyan menedékbe, amely képes őket megóvni a felszínen leselkedő veszélytől. Senki sem beszél arról, mi is történt azon a sorsdöntő napon, de még a legkisebb is emlékszik a rettegésre, és a napfény égető fájdalmára a bőrén.

Mára csupán néhány család lakik együtt a bunkerben, akik életét karizmatikus vezetőjük, dr. Imogen Moran irányítja. Dr. Moran számos szabályt léptetett életbe, hogy biztosítsa nyugodt életüket a föld alatt. Mindig igazat kell mondaniuk, mindig el kell kerülniük a napfényt, és a bőrük sosem érintkezhet a másikkal.

De a legeslegfontosabb szabály, amelyet abban a pillanatban a fejükbe vertek, ahogy a fedélzeti nyílás lecsukódott a fejük felett sok-sok évvel ezelőtt, a sor végére került. Mégis ez visszhangzik mindig a fejükben a csendben, a sötét magányosságában.

SOSEM MEHETTEK KI A FELSZÍNRE.



MELISSA GREY tizenkét évesen írta meg az első novelláját, és azóta sem hagyta abba az írást. Művészettörténetet tanult a Yale-en. Amikor éppen nem ír, akkor videójátékokon dolgozik, vagy éppen egy ló hátáról lő célba egy íjjal. Ez utóbbi képesség egy apokalipszis során, vagy az egyik könyvében lenne igazán hasznos képesség.

Tudj meg többet a könyvről:

www.melissa-grey.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„A gyerekeim nagyon-nagyon várták ezt a könyvet... Csodálatos ifjúsági thriller, disztópikus vonallal ötvözve.” **Amazon**

„Az olvasók könnyedén fognak a könyv szereplőinek személyes problémáihoz, konfliktusaihoz kapcsolódni. Nagyon élveztem a feszültséget, amit a történet teremtett, a klausztofóbia érzése rémisztő volt. Izgalmas és letehetetlen olvasmány.”

School Library Journal

„Nem tudom eldönteni, hogy ez egy disztópikus horror vagy horrorisztikus disztópia – mindenesetre hátborzongató, feszült és igazán megkapó történetről van szó. A végkifejlet pedig... nincsenek szavak!

Publishers Weekly

„Ez a laza science-fiction regény ismerős elemeket használ, hogy borzongató, hihető, közeljövőben játszódó disztópiát hozzon el nekünk őszinte érzelmekkel telítve.”

The Bulletin of the Center of Children's Books

Dream
válogatás

MELISSA GREY



THE BURIED
AZ ELTEMETETT

— részlet —

PROLÓGUS

AZ ÁLDOTT SÖTÉTSÉG

– Amit a fény ad... a fény el is veheti.

Ezzel kezdődött minden egyes reggel a bunkerben.

A három család összegyűlt a közösségi térben, ahol a legtöbb tevékenységet végezték az összes többi helyiséghez mérten: játéktérnek, relaxációs szobának és tanácssteremnek is használták a tizenkét fős közösségben. A bunker masszív labirintushálózat volt kanyargó folyosókkal, melyek a semmibe vezettek, és ajtókkal, amik kőfalakba torkolltak – a hálózat maga elég nagy volt minden egyes lenti lakónak ahhoz, hogy akár el is tévedjen benne. A közösségi tér a maga korlátaival a legnagyobb, legbiztonságosabb helyszínt jelentette. A falakat a gyerekek művészeti alkotásaival tűzdelték tele, és egy hatalmas táblán a távolabbi falon részletezték az összes elvégzendő munkát. A munkabeosztásokkal teli tábla – evilági, unalmas lenyomata az életnek – a hátuk mögött helyezkedett el, némán elhatárolódva őrizte az előtte elterülő látványt.

A helyiség elején egy emelvényen, ami pár hüvelykkel emelkedett el a padlótól, egy majdhogynem félelmetesen sovány nő ácsorgott. Laza karmazsinvörös ruha lógott vékony alkatáról. Csak egy öv tartotta feszesen az anyagot a csípőjén,

ami valahogy még inkább kihangsúlyozta kiálló lapockáit és éles kulcscsontjának vonalát. Szálkás izomzat fedte csontvázának éleit, csupán ez védte meg attól, hogy teljes mértékben alultápláltnak hasson.

Homorú orcájára meggyőződés ült ki, ami abban a pillanatban csodálatosan széppé varázsolta.

– Ez a legalapvetőbb igazságunk – mondta dr. Moran, és mélységesen fekete tekintetével minden egyes személyt végigmért maga előtt, majd ránézett az üvegbúrára, ami a pódium közepén állt. – A fény életet ad nekünk. Táplálja a növényeinket, felmelegíti a földünket.

Hosszú ujjait az üvegbúra tetejére helyezte. Jelenléte úgy fest, felkavarta a búra lakóját, egy kövér bogarat, amiről senki sem tudta, honnan is származott. Úgy tűnt, a jó doktornak végtelen számú ilyesféle élőlény állt rendelkezésére a demonstrációk részeként. A bogár csápjai megremegtek, ahogy nekidörzsölte üvegbörtönének, mintha menekülési útvonalakat keresett volna magának.

Persze, ilyet nem találhatott.

– De sosem szabad elfelednünk azt a veszélyt, amivel a fény fenyeget bennünket. – Moran másik keze lassan, kecsesen a bal oldalán lévő kapcsoló felé suhant. Ujjai hegyével megsimította, miközben a tizenkét főből álló közönség visszatartotta a lélegzetét.

– A fény életet ad nekünk...

A kapcsolón a szorítása csak erősödött.

– ...de el is veheti.

Elforgatta kezét az óramutató járásával ellentétes irányba. Először a hang érkezett meg, a mechanikus sistergés, majd egy sor tükör kattant a helyére. Minden egyes darab visszatükrözte a nap lopott sugarait, magával húzta a föld mélyébe

a talaj és a kövek rétegei alá, egészen addig, amíg el nem érte az üvegbúrát.

A bogár megremegett, ahogy elért hozzá, majd megvonnaglott, ahogy az egyre növekvő fény egyetlen, könnyörtelen sugárrá változott. Az idő panaszosan nyújtózott előre a jelenlévők előtt, miközben a bogár vergődését figyelték. Végül már nem mozdult, a teste élettelenül füstölgött az üveg alatt.

A csend, amely olyan mély és áthatolhatatlan volt, mint a bunkerre nehezedő föld, betöltötte a szobát.

Aztán dr. Moran felnézett.

És elmosolyodott.

Egyenként, a közösség majdnem minden egyes tagja követte a példáját. Először remegve, majd megkönnyebbülve. Ők idelent tartózkodtak. A nap pedig odafent volt, ahol nem bánthatta őket. Védve voltak. Teljes biztonságban.

Moran a kapcsolót a másik irányba forgatta, ezzel elzárva a visszatükrözött nap sugarát. A helyiséget elöntötte a lágy, mesterséges fény, amiket okosan a falakba építettek.

– És ez... – kezdett bele újra Moran, hangja betöltötte a vaskos csendet, a vékony alakjából áradó hang megrengette a falakat. – ...emlékeztet bennünket az áldott sötétség irgalmára.



A rémálom sosem ugyanolyan formában öltött testet.

Mindig voltak különbségek. Néha csupán aprók. Az óra a jobb kezéről a balra került át. Az ing színe megváltozott. Eltűnt a nyakkendő. De az álom lényege... sosem változott. Ugyanaz maradt, és minden éjszaka meglátogatta.

Sash az álom és ébrenlét határán lebegett. Érezte a takaró súlyát a lábán. A térdjei közé gyűrte, mint általában, amikor lecsapott a rémálom. A nagymamája mindig azt mondta, úgy rugdos álmában, mintha valami felé futna. Vagy valami elől.

Inkább valami elől.

A végtagjai elnehezültek, használhatatlanná váltak. Éjjelente minden megmaradt ereje elpárolgott, amikor próbált elmenekülni az emlék elől.

Segített, ha egyenletesen lélegzett. Be és ki. Be és ki. Minden egyes belégzésnek ugyan olyan hosszúnak kellett lennie, mint a kilégzéseknek. Pontosan négy másodpercig

kellott tartaniuk. A szívritmusa lelassult, ahogy a teste felébredt.

Az álom úgy tapadt a testére, mint a sár, makacsul nem eresztette el bőrért. Darabok ragadtak meg a fejében. Az érzés, hogyan ég a karja. A robbanás hangja, ami olyan erővel támadt, hogy teljesen kioltotta a hallását a bal fülében. A jobb ép volt, mivel azt az apja mellkasának nyomta, amikor megtörtént.

Az.

Így gondolt rá. Az eseményre, amit nem nevezhettek nevéen. Ha nevet adtak volna neki, még rémesebbnek hatott volna. Egész egyszerűen nem nevezte annak, ahogy a felnőttek hívták idelenn. A Kataklizmának. Micsoda hülye név. Sash utálta a szó utóízét érezni a szájában, ahogy kimondta. Mintha égett fémet kóstolna.

Az ő véleménye szerint jobb csak akként gondolni rá, hogy *az*. Ez a szó kiveszi a dolog méregfogát, eltompítja az erejét, és jelentéktelenné kicsinyíti. Pici lesz, csupán két apró betű.

Valami puha és meleg csapódott az arcába. Puha, gyengéd ütés volt, de ennek ellenére mégis ütésnek hatott. Elég volt ahhoz, hogy felébredjen.

Hál' istennek!

Az álom újra eleresztette még egy teljes napra, de majd visszatér, ahogy mindig. De most mégis szabad lehetett egy időre.

Kinyitotta a szemét. Sash kitapogatta azt a lágy, puha dolgot, ami kimentette tudatalattija kínzásából.

Egy apró malac volt, ami egykor élénkrózsaszín lehetett levendulaszínnel keverve, de mára szomorú szürkés mályvaszínre fakult. A malac egyik szeme hiányzott, a helyén

keresztöltés virított fekete cérnával. Úgy nézett rá, mint egy üres szemgödör.

Régen imádta ezt a hülye malacot, és még mostanság is, de mára már úgy tett, mintha nem érdekelné. Már túl idős volt a plüssállatokhoz.

– Ébredj! – hangzott fel az éles hang az ajtóból.

Sash elgondolkozott rajta, hogy nem engedelmeskedik. Hogy a fejére húzza a takarót, és inkább újra elalszik. A rém-álmom sosem látogatja meg kétszer ugyanazon az éjjelen. Vagy reggelen, inkább.

De Misha nem szerette, ha megvárakoztatták. A bátyja iszonyatosan ragaszkodott a szabályokhoz, és mindig úgy tett, mintha személyes felelőssége lenne, hogy hűga is ugyanúgy kövesse őket.

– Menj el! – motyogta.

Misha felhorkant.

– De ha lekésed a reggelit, ne nekem sírj!

– Soha életemben nem sírnék neked – mormogta, de már túl késő volt. Misha a ki nem érdemelt fölényességével együtt távozott is, hogy lenyomja a torkán ugyanazt a szegényes reggelit, amit minden reggel. Kicsit ugyan hazudott is, szóval jobb is, ha a bátyja nem hallotta. Ő és Nastia sokat lógtak Misha nyakán, amíg kisebbek voltak, főleg a bunkerben töltött időszak első hónapjaiban. De a dolgok megváltoztak, ahogy szoktak. Misha megváltozott, ahogy Sash és mindenki más is. De a bunker ugyanolyan maradt.

A keze megrándult, ahogy az érzékei – a valódiak, nem az álombeliek – visszatértek a testébe. Fájdalmas nyilallás futott végig a karján a vállától az ujjbegyeiig. Elfeküdte, ahogy szokta. A bunkert nem a kényelemhez alakították ki. Szerencsére épp elég hely volt, hogy elférjenek – amiért Sash hálás

lehetett –, de ennek ellenére meg kellett osztania a helyet a húgával, a bátyjával, az anyjával és a nagymamájával. Ez tizenhét évesen elfogadhatatlannak hatott, de ezt senki sem róhatta fel. Ha bárki megkérdezte volna, hogyan érzi magát ettől, mit is válaszolt volna? Mit tehetett volna? Nem mintha valaha is elköltözne, elmenne egyetemre, és elindulna a saját útjára. Nem mehetett innen sehová, nem volt egyetem sem. Itt volt a bunker, és mindenki benne jelentette számára a világot.

Belesóhajtott a párnájába, és megmozgatta a karját, hogy elűzze a fájdalmas érzéseket. Ha hirtelen ugrana ki az ágyból, csak jobban fájna.

Ha becsukva tartotta a szemét, akkor úgy tehetett, mintha máshol volna. Bárhol máshol, tényleg. Nem volt ő olyan válogatós. Volt egy régi atlasz – még 1987-ben nyomták – az apró, szomorú könyvkupacban, amit könyvtárnak neveztek a kicsi, még annál is szomorúbb helyen, amit meg osztályteremnek hívtak. Sash pedig úgy hajolt az atlasz fölé, hogy minden egyes térképet képes lett volna levákolni fejből. Minden hely alakja és neve beleégett az elméjébe, legalább olyan élővé váltak, mint Narnia vagy Atlantisz. Ezek is olyasféle elképzelt helyek lettek, amiket sosem ismerhetett meg. Mindig Arizonára gondolt. Annyira viccesnek találta ezt a nevet: Arizona.

– Alexandra!

Az anyja hangja úgy hatolt át a szobán, mint egy ágyúgolyó. A falak fémből készültek, összeszegecselték őket, épp ezért a hang úgy vándorolt a zárt térben, mint a labda a játéktérben.

– Megyek már! – Sash lerúgta a takaróját az ágy végébe. Mindenhol zsibbadást, szúródást érzett, ahogy felállt, amit

aztán a hideg padló érzete tompított a talpa alatt. Misha majd később jól leszidja, hogy nem ágyazott be katonai pontossággal. Ezért nem is csinálta meg. Nem mondhatni, hogy sok teendő akadt a bunkerben, szóval ilyesmikkel szórakozott.

Lehetséges, hogy a reggeli unalmas volt, de a gyomra csak korgott, ezért aznap reggel is leerőltette az ételt. Majd másnap is, és azután is ugyanígy tesz, egészen addig, amíg ki nem fogynak a készletekből és bele nem hálnak az éhségbe, mint egy csapat rettegő patkány a sötétségben, távol a naptól.

– És ne hívj Alexandrának!

Erősebben rángatta fel a nadrágját, mint kellett volna. Béna anyag volt, a térdénél található lyukakat már számtalan alkalommal befoltozták. Ez a rész teljesen más színű volt, mint a többi.

Eredetileg nem az ő holmija, ahogy más sem.

Már minden ruháját kinőtte, amit akkor viselt, amikor az első évben beléptek a bunkerbe. Most az anyja régi ruháit kellett viselnie, az anyja pedig olyan ruhákat vett fel, amit a bunkerben talált, olyan családoknak tették félre, akik már sosem hordhatták azokat.

Sash leolvasta a fémfalra nyomtatott betűket, amik a padlóhoz közel helyezkedtek el.

CPM VÁLLALAT

A bunkerben mindenhová ezt nyomtatták.

Sashnek fogalma sem volt, milyen vállalat – vagy vállalatok – vehettek részt a bunker megalkotásában, de azt tudta, ki nem állhatja ezeket a szavakat.

Minden egyes nap, amikor látta őket, azt jelentette, hogy még egy napot töltött itt, csapdában ezen falak között.

Eltemetve, mint egy elfeledett emlék. Mint egy hulla, ami még a halálra várt.

– Én mondtam anyádnak, hogy ne ezt a nevet válassza – mondta egy karcos hang az ajtóból.

Sash felnézett, és a nagymamáját pillantotta meg a küszöbön, sűrű szemében játékosan csillant. Mély ráncok rajzolódtak az arcára a homlokráncolástól és a mosolygástól, ezt a kettőt körülbelül hasonló gyakorisággal tette, még ide- lent is. Még egy világrengető katasztrófa sem rabolhatta el Olga Eremenko kifejező természetét. Régebben Moszkvától Párizsig tündökölt az operaházak pódiumán állva. Most pedig egy apró szögletét ragyogja be a földnek. Egy bunkernyi túlélő életét.

– Abban a percben, ahogy először rúgtál a hasában, tudtam, hogy nem Alexandra vagy. De ragaszkodott ehhez.

– Nos, Babulya – mondta Sash, és fentebb húzta a nadrágját. – Már Sash vagyok.

Ő volt az egyetlen, aki Babulyának hívta Olgát. A testvérei nagymamának, Baba Olyának nevezték, de a Babulya Sashé maradt. A nem Eremenko gyerekeknek a bunker legidősebb tagja Olga nagyi lett. Szerette, hogy volt valami köztük, amin csak ketten osztoztak. Az orosz becéző alakok valahogy a kinti világra – a régi világra – emlékeztették őket, egy olyan kultúrára, ami régen összekovácsolta őket.

– Alexandra! – szólt Misha a folyosón.

– Megyek, és a nevem Sash! – meghúzta a madzagot a nadrágjában. Kicsit túl lazának tűnt, annak ellenére is, hogy az anyja ezt viselte régen bemelegítésnél a balettórakon, amikor még Bolshoiban turnézott. A szavak, amelyekkel ezt leírta, szinte mesébe illettek Sash számára. Nem tudta

elképzelni a színpadot, a díszletet, a színházat, ami tele volt több száz, talán több ezer emberrel.

Elképzelhetetlennek tűnt az ilyesmi.

Sash kiment az ajtóhoz, de Olga elé állt.

– Egy cseppet sem bízom abban a fiúban. – Kinyújtotta vékony karját, ami szinte csontvázszerűnek hatott, mintha meg akarná mutatni, mennyi az a csepp.

– Kiben nem bízol? Mishában?

Olga mély, igenlő hangot hallatott.

– Ismerem a fajtáját. Szájhősök, akik csak fontosnak akarják érezni magukat. Még a saját babulyáját is kiárusítaná, hogy a Kreml vállon veregesse.

– Már nem Oroszországban vagyunk – mondta Sash, és aztán motyogva hozzátette: – Talán már nem is létezik Oroszország.

Olga elvigyorodott.

– A zsarnok akkor is zsarnok marad, a határok ennél nem számítanak.

Megveregette Sash vállát. Még a pamutrégegek alatt (Sash pólója) és a bőrön át (Olga kesztyűje) is előntötte érintése varázsa. Ritkaságnak számított. Épp emiatt volt ennyire csodálatos.

Az érintés, ismétlődött a mondat fejében, hiszen annyiszor hallotta már, *veszélyes dolog*.

– Rendben leszek, Babulya – karolta át a nagyanyját (ó, a doktor hogy kiakadna, ha ezt látná!), és kivezette a közös szobájukból. – Misha lehetséges, hogy piszkál mindenkit, de én tudok gondoskodni magamról.

Olga mélyen, lágyan nevetett fel.

– Abban én nem kételkedem, Sash – kacsintott összeesküvően.



Yuna felvett egy fémtányért, amelynek vörös festéket kentek az aljára, annak ellenére, hogy a fehér-kékeket jobban kedvelte. Az anyja már évekkorábban rászólt, hogy ne válogassa ki a fehér-kék tányérokot a fémtálak közül, mert udvariatlan és nem is higiénikus. Yuna nem értette, miért. Ő nem akart senkitől se tányérokot megvonni, de a kék-fehérek valahogy boldoggá tették. Csak ezeknek a belsejébe festettek; fehér és kék virágokat, akárcsak abba a hatalmas porcelántálba, ami az étkezőasztal közepén helyezkedett el régen az otthonukban, amikor még volt otthonuk. Ezek az apró virágok emlékeztették a bunker előtti időkre, míg aztán a porból készült kása, amit forró vízzel szörnyű, zselés étellé változtattak, visszarángatta a valóságba.

Undorító, suttogetta a hang Yuna fejében.

Tudom, értett egyet némán.

Türelmesen várta, amíg a szülei megtöltötték a saját tálcákat a gőzölgő üstből, ami a fémasztalon pihent.

Mögötte léptek csoszogása és egy ásítás tudatta vele Sash jelenlétét még mielőtt felhangzott volna a halk, motyogó „jó reggelt” a szájából.

Ahogy megfordult, Yuna látta, hogy a másik lány kinyúlt, faközöld pulcsija feleszűszott a hasán. Nem volt elég hideg a bunkerben ahhoz, hogy elkeljen egy pulcsi, de Sash mindig hosszú ujjában volt. Yuna tudta, a hegek miatt van így, hiszen már látta őket korábban. Mindenki látta. Kimondatlan egyezség volt közöttük, hogy mindenki a másik irányba kapja a tekintetét, ha valakinek egy kis magányra volt szüksége, még akkor is, ha csak tettették. Szóval, Yuna sosem kérdezett rá. Ezek Sash hegei. Az ő története. Ha akarja, megosztja Yunával, ha nem, hát nem. Udvariatlan lenne, ha ráerőltetné. És talán nem is lenne higiénikus, amolyan mentálhigiénés módon.

– Jó reggelt neked is – mondta Yuna, és irigykedve leste, ahogy Sash kiveszi a kék-fehér tányért a halomból. Sash haja laza, összevissza kontyba volt kötve a feje tetején, amit Yunának sosem sikerülne elérnie. Az ő haja túl egyenes volt, túl selymes, hogy ilyen gondtalanul álljon mindenfelé. Yuna kimért, precízen megalkotott kontya, ahonnan egyetlen hajszál sem állt félre, épp a gondatlannak a tökéletes ellentéte volt. Akárcsak ő: merev.

Sash lenézett a tányérra a kezében, aztán Yunáéra.

Nem szólt, csak előrenyúlt, kikapta a piros fémtálat Yuna kezéből és a kék-fehéret adta neki, aminek virágokat festettek az aljára.

Yuna elmosolyodott. Hülyeségnek tűnt az egész, mégis boldoggá tette. Apró virágok, elképzelni is nehéz volt.

– Köszönöm!

– Szóra sem érdemes – mondta Sash.

– *Igenis* érdemes, és engem te *nem* állíthatsz meg.

Sash a szemét forgatta, de ő is mosolygott, ami épp olyan boldoggá tette Yunát, mint a hülye kis virágok a tányéron.

Mondd már meg neki, hogy bejön, hallotta újra a hangot. Azt a lány, hízelgő hangot, a félig elfeledett férfiorgánusot. De még mindig ott volt. A hang követte mindenhová. Annak ellenére is, hogy azon a napon valójában örökre elhallgatott. Yuna próbálta elmondani a szüleinek, hogy még mindig hallja őt, még hónapokkal ezelőtt. Junsut. A bátyját. De az anyjától kapott pofon eltántorította attól, hogy valaha újra megemlítsse. Senki sem hitt neki, és ez rendben is volt. Junsu hangja az ő kis titka maradt.

– Yuna – csattant fel az anyja. – Mások is állnak ám a sorban.

A noszogatás nyomán Yuna elfordult Sashtól, és engedelmesen belapátolta a kását – zabkásának nevezték, de bizonyára a zab megsértődött volna, ha hallja az összehasonlítást, már ha maradt valami belőle a felszínen. A tányérok felkunkorodtak a szélen, így széles, sekély bödönt alkottak. Épp emiatt használhatók voltak bármilyen ehető dologhoz, bár nem a választékáról volt híres a napi étkezésük.

A reggeli nem mindig ugyanaz volt a bunkerben, de közel állt hozzá. A menü erre korlátozódott:

- a kétes eredetű, ízetlen poralapú zabkására.
- a konzerves ételekre, amíg ki nem fogynak belőle.
- zöldségekre a „kertből” (őszintén szólva Yuna furának tartotta, hogy kertnek nevezzék, mivel a föld alatt helyezkedett el, és ultraibolya fény

alatt terültek el a növények, amelyek a napot hivatottak helyettesíteni. De soha senki sem kérte ki a véleményét ebben a kérdésben, szóval soha nem is mondta, mit gondol).

- frissen szűrt vízre, amit néha feldobtak valami gyümölcsle-koncentrátummal. Már csak körte maradt, amit Yuna nem igazán szeretett. A narancs fogyott el először, körülbelül hat éve? Hét? Yuna már nem számolta. Aztán jött az alma, majd a vörösáfonya. A sima áfonya fura volt, de egészen tűrhető ízű, az múlt héten fogyott el. Szóval, most már csak körte volt vagy semmi. Yuna tehát a körtét választotta. Ha sima vizet ivott reggelente, az felkavarta a gyomrát.
- Volt valami konzerves húsféleség is, ami épp az volt, ami a dobozán állt: konzerves húskészítmény. Amikor megkérdezte az apját, mi is ez, a férfi elhúzta a száját, és fájdalmas grimaszt vágott, majd így szólt: „ne akard tudni”. Ezért nem is kérdezte többé.
- És néha tojás. Volt pár csirkéjük, ami még tojt, de ezt általában vacsorára hagyták. Moran úgy gondolta, a magas fehérjetartalmú ételeket jobb éjjelente megemészteni. Yunának fogalma sem volt, ez igaz-e vagy sem.

– Yuna! – Az anyja hangja mindig élesnek hatott. Kilenc év, tizenegy hónap és nyolc nap a föld alatt, és egy kicsit sem lágyult.

Yuna mosolyogva nyalábolta fel a tálát az egyik kezével, és Sash felé intett a másikkal.

– Az iskolában találkozunk!

Először viccnek szánták, aztán megmaradt. A vicc az volt, hogy az iskolát pontosan ugyanott tartották, ahol reggeliztek, ahol a családi találkozók, a bejelentések és napi imák zajlottak. Pontosán itt, ebben a helyiségben. Csak az asztalok elrendezését változtatták meg.

Sash felhorkant, ami annyira beszédes volt, mint ő reggelente. Ez nem okozott gondot Yunának. Voltak reggeli pacsirta típusú emberek, de Sash nem tartozott közéjük. Bár maga a reggel is elég homályos dolog volt, ha az ember sosem látta a napot. A reggel itt metaforikussá vált. A fény, ami végigfutott a bunkerén, csak szegényesen imitálta a napfelkelést, de nekik ez jutott.

Yuna szülei vártak rá, amíg elfoglalta szokásos helyét az asztal végében. Az asztalok is fémből készültek, ahogy a tányérok, amelyek Yunát halványan a menzás asztalokra emlékeztették azokban a tévéműsorokban, amiket még Azelőtt néztek. Ő is járt egy rövid ideig iskolába, de egy apró épületbe, ami a templomhoz tartozott a városban. Ott nem voltak ehhez hasonló asztalok. Ott a gyerekek hosszú piknikasztalok mellett ettek odakint, amíg még jó idő volt, ha pedig rossz, bent maradtak az osztályteremben.

De ez már nagyon régen történt. A dolgok azóta teljesen megváltoztak.

Yuna felvette a kanalát, de majdnem azonnal elejtette, ahogy meglátta az anyja halálos pillantását.

– Előbb imádkozunk! – jött a várt sziszegés.

Az apja eközben mind a kettejüket teljesen figyelmen kívül hagyta. A kávéját fújta, bár nem kortyolt bele. Csak fújta, hogy lehűtse. A fémpoharak általában túlságosan hosszan tartották melegen a forró italokat.

– Tudom – motyogta Yuna, és csendesen visszatette a szalvétájára a kanalat. Nem is akart enni az ima előtt, ezt már éppen eléggé megtanulta. Szerette, ha a kanál a tányér másik oldalán helyezkedik el, mint ahová mindenki más tette volna. Kedd volt, tehát a Correa család terített meg. Szerdán pedig a Shin család terített. Balkezesnek lenni nem bűn.

Ennek ellenére az anyja bámult rá. Ez volt Lim Hyojin kedvenc időtöltése, amit tökélyre fejlesztett, akár már mesterképzést is tarthatott volna belőle, mint Sash anyukája, aki balettot oktatott úgy, ahogy csak a Bolshoi egy régi táncosa adhat át. A bámulás egyébként nem volt mindig ennyire le-sújtó. Yuna még emlékezett azokra az időkre, amikor az anyja lágyabb volt, kevésbé kemény. Sokszor dúdolta a dalokat a rádióval együtt, miközben összekészítette neki az ebédet. Régebben sárga tapadós cetlikre rajzolt neki cuki dolgokat, amiket a dobozra ragasztott. Általában olyan állatokat, amelyek olyasféle tevékenységeket végeztek, amiket egyébként nem szoktak. Például pulcsit viseltek, autót vezettek, tortát sütöttek. Természetesen a bunkerben nem voltak ilyen papírok, sem előrecsomagolt ebéd. Sem rádió, sem dalok.

Yunának hiányzott a régi anyukája. De ez csupán még egy olyan gondolat volt, amit nem osztott meg senkivel. Semmit sem ért volna el azzal, ha hangosan kimondja.

– Barátaim – dr. Moran hangja felhangzott a mormogáson át, ahogy az emberek elfoglalták a helyüket. Fémtalak pihentek a fémasztalokon, sokan a torkukat köszörülték. Az asztmásuk köhögött. Gabe. Szerencsétlen kölyök (egyidősek voltak, de Yuna magasabb volt nála, ha kihúzta magát, ezért megnyerte magának, hogy kölyöknek nevezze). Neki és a hasonlóképp asztmás öccsének, Lucasnak kellett volna

legjobban a friss levegő, amihez semmiképp sem juthattak hozzá.

Csend hullott a három családra, akik összegyűltek az asztalok körül. Lucas – mindannyiuk közül a legfiatalabb – fészkelődött a helyén, elnyűtt sportcipőjének orra folyamatosan a fémpadlót súrolta. Az arcukkal a doktor felé fordultak, aki a helyiség elejében állt. A mosoly az arcán kedvesnek hatott, de Yuna mindig úgy érezte, valami nem stimmel vele kapcsolatban. Minden egyes nap pontosan ugyanolyan volt. Még a szeme körüli ráncok sem változtak egy cseppet sem, még az ajkainak tartása sem. Szájának jobb sarka mindig kicsit fen-
tebb állt, mint a bal, és a vonalak a mosolya körül pontosan ugyanolyannak látszódtak.

– Kezdjük a napot azzal, amivel mindig is szoktuk. Egy perces néma hálaadással. – Összefonta a kezét, és lehajtotta a fejét. Mindenki követte. Majdnem mindenki.

Yuna ugyan lehajtotta a fejét, de nyitva tartotta a szemét épp annyira, hogy lássa, Sash nyílegyenesen ül az Eremenko asztalnál. A szemét a doktoron tartotta, nem pislogott. Nem hajtotta le a fejét egyetlen centivel sem.

Ó, Sash. Yuna nagyon jól tudta, a másik lány majd később kap egy jó kis fejmosást, de ezek valahogy sosem riasztották el. Sőt, inkább mintha feltüzelték volna a kisebb lázadását.

Moran bizonyára látta, hiszen semmi sem siklott el figyelő tekintete elől. De nem adta semmi jelét, hogy észrevette volna Sash renitens viselkedését, inkább folytatta tovább a reggeli rutint, ahogy mindig.

– Fejet hajtunk, hogy alázatos köszönetet mondjuk az ételért, amit most elfogyasztunk. A falakért, melyek megmentettek bennünket a vihartól. – Dr. Moran felnézett, pillantása Yunába fúródott.

Yuna elkapta a tekintetét, de túl késő volt, már szemkontaktust teremtettek.

– És a legfontosabbért, a sötétségért, amely megóv bennünket. Áldottak vagyunk ezért.

Tizenkét hang követte, kötelességtudóan megismételve a doktor szavait.

– Áldottak vagyunk ezért.

Yuna Sashre nézett. A másik lány szája kemény, egyenes vonallá vált. Csendes és makacs maradt. Voltak dolgok, amik nem változtak. A reggeli a bunkerben, Moran üdvözült mosolya.

És Sash. Ezért az utóbbiért Yuna furcsán hálásnak érezte magát.



A fények kihunytak, és újra felgyulladtak a feje felett. Mivel folyamatosan fel voltak kapcsolva, ezért az ehhez hasonló áramkimaradások megszokottnak számítottak. Gabe már teljesen hozzászokott. Kissé felkavaró volt, de ha minden egyes alkalommal kiugrott volna a bőréből, ha valami furcsaság történik a bunkerben, akkor egy pillanatra sem lenne nyugalma.

Segített neki, hogy megértette az elektromosság kimaradásának miértjét. Az áramot egy föld alatt található generátor táplálta, amit ő még sosem látott, és a víz látta el. Egyszer segített az apjának megjavítani, épp ezért nem kételkedett a létezésében. Volt áram, és ez volt a lényeg. Mármint általában volt áramuk. Néha volt annál jobb dolga is, minthogy megvilágítsa szomorú kis életüket a föld alatt.

Az apja megesküdött rá, hogy valami szikrázott a fali panelekben. Még egy gyakran előforduló dolog. Mondhatni, az életüket ima és szigetelőlőszalag tartotta egyben.

Áldottak vagyunk ezért.

– Add ide a csavarkulcsot!

Gabe kihalászta a szerszámosládából a csavarkulcsot. Maga a láda leharcolt régi holmi volt, amit kikalapált vörös fémből készítettek, annyi horpadás és karcolás díszítette, hogy azt senki nem lenne képes megszámolni. De jól szolgálta őket a bunkerben töltött évek alatt, és jól fogja őket szolgálni az elkövetkező években is.

Bár Gabe nem igazán gondolt az utolsó dologra. Szeretett hinni abban az eshetőségben, hogy egyszer majd elmehetnek innen. Hamarosan. Valamikor. Bármelyik nap.

Kiszedte a szerszámosládából a csavarkulcsot a felső polcról, és az apjának adta.

– Tessék, apa!

Az idősebb Correa úgy nyúlt a csavarkulcs felé, hogy le sem vette a szemét az áramköri megszakítóról maga előtt.

– Köszönöm, kölyök!

Gabe feltolta a szemüvegét az orrán, és visszatért a képregénye olvasásához. (A szemüvege minden egyes huszonhetedik másodpercben lecsúszott, és le is esett volna, ha nem toltta volna fel.) (Emellett ezt a képregényt körülbelül 436 alkalommal olvasta már el. Ismert minden csavart, minden mondatot, minden kifakult színt, nem számít, mennyire kicsi is volt a változás.)

– Figyelsz te rám?

– Nem – felelte Gabe, ahogy lapozott. A lapok már puhának hatottak, legalább annyira, mint a gyapjú. – Nem kell figyelnem.

Az apja felhorkant, amikor visszafordult a megszakitóhoz.

– Rendben, kölyök. Ha annyira okos vagy, akkor javítsd meg ezt!

Gabe a képregényből felpillantott az apjára.

– Komolyan?

Az apja megtörölte a kezét a kopott farmerében.

– Tudnod kell, hogyan kell egyedül megcsinálni ezeket a dolgokat.

Mert nem leszek itt örökké, ez volt a mondat ki nem mondott második fele. Az élet múlandó. Ezt náluk jobban senki sem tudta.

– Oké – mondta Gabe, mert jobb volt ez, mint elmerülni a halandóság melankolikus témájában. Elvette a csavar kulcsot az apjától, és odacsúszott arra a helyre, ahol az apja ült. A bunker java része mechanikus volt, de néhanapján az elektromos holmik emlékeztették Gabe-et arra, hogy valószínűleg egy félőrült tervezhette, aki a nyolcvanas években Nikola Teslának képzelte magát, de egyáltalán nem hasonlított rá.

– Én megnézem a víztárolót – mondta az apja. – Te rendben leszel itt?

Gabe beleegyezően hümmögött az orra alatt, de nem nézett fel. Már teljesen elmerült a kezébe került feladatban.

– Semmit se robbants fel! – Egy nagy kéz érintette meg Gabe fejét, mielőtt még tiltakozhatott volna, és beletürt a hajába.

– Ne már, apa!

Az apja nevetve hagyta ott, vidám dallamot füttyörészett, amit visszavertek a fémfalak.

Végül a nevetés és a füttyülés elhalványodott, Gabe egyedül maradt a folyosón az apja szerszámainak társaságában. A csend tiszta volt, teljes, de valahogy furcsának is hatott. A folyosók kanyargása, hajlása úgy nyelte el a hangot, mintha teljes mértékben magára maradt volna a világban.

Ez megfelelt Gabe-nek.

Általában.

Letette a csavarkulcsot, és visszatért a szerszámosládához, amikor megremegett alatta a padló. Hangos bűgás rezgettette meg a falakat, majd kihuny a fény.

Gabe elejtette a szerszámot, amit éppen felvett. A csörgés, ahogy az eszköz a szerszámosládába érkezett, szinte elviselhetetlenül hangosnak tűnt a csendben.

A folyosó – és a bunker további része – sötétségbe borult. Teljes, áthatolhatatlan sötétbe. Üres univerzumszerű sötétségbe fulladt.

Ez teljesen normális, emlékeztette magát Gabe. Sokszor történiik ilyen.

Fele annyira se volt bátor, mint szerette volna, de egy percen belül vörös fények villantak fel a falak sarkából.

Vörös fény, Gabe erre emlékezett. Szavak sokasága futott végig az elméjében minden egyes ehhez hasonló alkalommal. Mantraként ismételte őket, vagy imaként. Vagy úgy, mint a periódusos rendszert, aminek ismétlésével általában megnyugtatta magát. A vörös fények biztonságos zónában helyezkednek el. Nem látják a vöröset. Nem vonzódnak a vöröshöz. A vörös biztonságot jelent nekünk.

Nem tudta, mik azok. Ahogy senki sem. Nem igazán. De ez sem számított ebben a percben. Ez csak gyakorlat. Nem tudnak bejutni a bunkerbe. Semmi sem képes behatolni ide. Hermetikusan el vannak zárva a felszíntől. Légmentesen.

Csak a fedélzeti nyíláson lehet kijutni, de ezt mindig zárva tartották. Az apja látta.

Az apja a közelében volt, de nem elég közel ahhoz, hogy visszajöjjön érte.

– Még egy tank se tudná lesöpörni ezt az egészet – mondta az idős Correa, ahogy ecsetelte a nyílás kerekekkel lezárt mechanizmusát, mint egy büszke apa. – Arra építették, hogy egy hidrogénbombát is kibírjon. Tíz hidrogénbombát is. Anyyira biztonságos, mint a ház.

Ezt a kifejezést Gabe nem igazán értette. Biztonságos, mint a ház? Ha egy normális ház nem bírt volna ellenállni egy hidrogénbomba vagy egy tank támadásának, akkor hogyan lehetne a ház a biztonság szimbóluma? Bizonyára ez olyasféle gondolat volt, amin nem volt érdemes rágódni, de Gabe szeretett elgondolkozni a dolgokon.

Sokkal könnyebb, egyszerűbb volt ilyesmiken gondolkodni egy próbariadó során, mint arra gondolni, mi van, ha nem is próbáról van szó. Mi van, ha *tényleg* történt valami?

De nem történt.

Ugye?

Gabe berúgta a szerszámosláda fedelét, és halkán káromkodott, ahogy a lábujjával beleütközött a kemény fémbe. Lehajolt, hogy felvegye, nyögött a súly alatt.

Hagyd, suttogta egy hang a fejében. Az apja megölné, ha valami történne ezekkel a szerszámokkal. Csak ennyi maradt belőlük, itt nem volt lehetőség beugrani a boltba, és újakat venni. Nem létezett többé barkácsbolt.

Gabe nyögve cipelte át a szerszámosládát a legközelebbi helyiségbe, és ahogy a fém végigcsikorgott a fémpadlón, még a csontjaiban is érezte a hangot. Még hangosabb volt, ahogy leejtette az egészet a padlóra, és az ajtó után nyúlt. A saját

tenyere az arca előtt csupán sötét körvonallá lett a vörös fényben.

Minden egyes helyiség a bunkerben fel volt szerelve zárrakkal; tolós zárral, amelyek egy robbanást is kibírnának.

Biztonságos, mint a ház.

Teljes súlyával nekinyomakodott az ajtónak, ahogy a riasztás hangja végre késként hasította át a csendet.

Késő, gondolta. Nem megfelelő az időzítés. Ezt a hibát ki kellene javítani.

Majd később megjavítja, de nem most.

Most el kellett bújni. Mindenki rejtőzködni fog. Még az apja is, bárhol legyen is.

Ne gondolj erre, csak csukd be az ajtót, húzd be a zárat, és várj!

Az ajtó csikorgott a rozsdás illesztékeknél. Ezt is meg kellene javítania valakinek. De lassan és unottan mégiscsak elkezdett becsukódni.

Mielőtt még bezárult volna az ajtó, egy hang megszólalt, visszhangzott a folyosón.

– Várj!

Yuna?

Az volt a szabály, hogy ne várjanak senkire, sosem szabad várni. Ha valakinek nem sikerül időben eljutnia a biztonságba, az az ő baja.

Maximalizáljuk az esélyünket a túlélésre, minimalizálva a kockázatot.

De Gabe várt. Az ajtó még mindig záródott, és ahhoz ugyan túl nehéz volt, hogy teljesen leállítsa, de Gabe ennek ellenére nekinyomta a vállát, és elég hosszan tartotta, hogy egy kisebb ember besuhanjon a nyíláson.

Yuna magasabb volt Gabe-nél, de félelmetesen vékony. Gabe szerint ez mindenképpen hasznára vált, ha ilyen kis helyeken kellett befurakodnia.

Ahogy beért, Gabe elengedte az ajtót. Amikor becsapódott, mind a ketten összerezzenek.

Yuna kétrét görnyedt, a kezét a térdén pihentette.

– Köszí!

A lélegzete éles zihálásban tört fel, mintha épp maratont futott volna. Ő jobb formában volt, mint Gabe (nem volt asztmás), szóval hirtelen fogalma sem volt, miért is lélegzik ennyire nehezen a lány. Valószínűleg az idegességtől, hiszen ezek a riadók borzalmasan félelmetesek. Ezzel cselekvésre ösztönözték őket.

Gabe bólintott, és feltolta az orrán a szemüvegét. Izzadt, annak ellenére, hogy nem volt meleg idebent és nem is rohant. Ez is a stressz számlájára írható, nagyon megterheli a testet.

– Szóra sem érdemes! – mondta, és sokkal menőbben hangzott, mint ahogy akarta volna. – Márminth tényleg ne szólj róla senkinek egy szót sem! Moran sosem hagyná abba a pamogást, ha megtennéd.

Yuna lakatot tett a szájára.

– Megőrzöm a titkot. Soha, senki sem fogja megtudni, hogy elég rendes vagy ahhoz, hogy ne engedj egyedül meghalni a folyosón.

– Hol voltál egyébként?

Yuna beszívott még egy lélegzetet.

– A kertben. Megnéztem a növényeket. Biztosra akartam menni, hogy nem éheznek.

Nagyon Yunás kifejezéssel élt. A hidroponikus növényrendszerénél ellenőrizte a tápanyagokat. Ettől egy kicsit még jobban kedvelte.

Most, hogy mindannyian biztonságban voltak (mint a ház) az adrenalin lassan csökkenni kezdett Gabe szervezetében, és furcsán kimerültnek érezte minden tagját. A tüdeje – a leggyengébb pontja – kissé erősebben dolgozott, mint általában. Zihálva tört fel belőle a lélegzet, ami épp annyira fájdalmas volt, mint amilyennek hangzott. Pedig még csak nem is futott. Egyszerűen nem igazságos.

Nekidőlt a falnak. Nem tudhatták, milyen sokáig is tart a gyakorlat. Lehet szó percekről, órákról. És Gabe abban is biztos volt, hogy pár évvel ezelőtt egy teljes napon át tartott. Amíg a Föld megfordult a tengelye körül. Huszonnégy egész órán át. Őrület.

Sokkal nagyobb kecsességgel, mint azt Gabe valaha is elérhette volna, Yuna csatlakozott mellé, összefonta a lábát, és nekidőlt a falnak. Összeért a térdük. Gabe általában nem szerette az efféle érintést, de most nem bánta. Emlékeztette arra, hogy nincsen egyedül. Ez valahogy úgy nyugtatta meg, ahogy más érintés soha. Különlegesnek számított. A bunkerben a testi kontaktusra mindenki a homlokát ráncolta. Ez talán az egyike volt a legrégebbi szabályaiknak, és már annyira beleégett a kollektív tudatukba, hogy az érintés elkerülése már természetesnek hatott. Így a legtöbbször ez a szabály egyáltalán nem zavarta. De most örült, hogy megszegheti, még ha csak egy kis időre is.

A csend már nem volt olyan teljes, mint azelőtt. Yuna halkán dúdolt. Egyforma ütemben. Háromnegyedeket. Keringőt.

Csajkovszkij, gondolta Gabe. Arról a lemezről, amit Mrs. Eremenko a legsűrűbben játszott.

– Szoktál rá gondolni? – kérdezte Yuna, és mintha a hangját ellágyította volna a vörös fény, mintha félig felfalta volna.

– Mire?

– Azelőttre.

A szó nagy koppanással ért földet közöttük.

Gabe beszívta és kifújta a levegőt, az orrán be, a száján ki. Négy másodpercig mindkét irányban. A mellkasa kitágult, majd összeszorult.

Sosem beszéltek az *Azelőttről*.

Nem azért, mert Morannek ez is egy fontos szabálya volt (igazából ez nem is tartozott közéjük, amit Gabe mindig kissé meglepőnek talált), hanem mert ez egy *kimondatlan* szabály volt. Egy néma beleegyezés, amit sosem fektetett le senki, de mindenki tudta, hogy létezik és betartandó.

Mivel egyszerűen túl fájdalmas volt. Olyan seb, amit az idő sem tud begyógyítani. Tárva nyitva maradt, és genny áradt belőle a felszínre minden lehetséges nyílásból. Ha az *Azelőttről* beszéltek, olyan volt, mintha folyamatosan piskálták volna ezt a heget, mintha addig vakarták volna, amíg újra kivérzett. Mintha alkoholt öntöttek volna rá. Mart és csípett.

– Néha – mondta Gabe, de valahogy rémesnek tűnt ezt bevallani. És valahogy mégis jó érzéssel töltötte el.

– Én is – suttogta Yuna. – És mire szoktál gondolni?

Gabe vállat vont.

– Sok mindenre. Könyvtárakra, a biciklimre. Majdnem megtanultam bicajozni. Rizsre és babra. Sült banánra. A nagymamám főztjére.

Yuna olyan hangot hallatott, amit Gabe nem igazán tudott értelmezni.

Általában nem olyasféle ember volt, aki ki akarta tölteni az üresjáratokat. Egyszerűen jobbnak tűnt megvárni a másik ember reakcióját.

– Mi volt a kedvenc ételed?

Yuna ajkán halovány mosoly játszott.

– Sundubu jjigae.

Gabe elismételte a kifejezést. A szótagok furcsának tűntek, ahogy legördültek a nyelvéről. Sun. Dubu. Jji. Gae. Semmi sem volt újdonság a bunker falai között. De ez a négy szótag? Ez újnak hatott, épp ezért imádta az egészet. Még akkor is, ha nem tudta, mit jelent.

– Az meg mi?

– Pörkölt. Nagyon csípős pörkölt. Tofuval és... őszintén szólva fogalmam sincs, mivel. Sok minden egyben, de nagyon jó. Anya minden egyes vasárnap csinált nekem.

– Biztos nagyon szuper volt.

Yuna egyetértően hümmögött.

Ismét csendbe burkolóztak. Yuna ujjai a keringő ütemét dobolták a térdén.

– Én próbálok nem csinálni – mondta Gabe lágyan. – Mármint nem gondolni erre.

Yuna ujjai megdermedtek, mereven pihentek a térde ívén. Az arca oldalát megcsókolta a fény, árnyak hatott a vérvörös villanásban.

– Talán úgy a legjobb – felelte.

– Igen – mondta, de nem gondolta komolyan. – Talán.

Csendben várták, hogy a vörös fény elhalványodjon, és a biztonság illúziója újra életre keljen. Várták az esélyt, hogy újra úgy tehesse nek, többek, mint patkányok egy barlangban rekedve, elrejtőzve a felszínen rekedt Gonosz Dolgok elől.